

Speciaal voor jongens

- Met Christus* door H. Helmer, C.s.s.R. Malmberg f 3,50.
Jeugd spreekt met God door F. Lelotte, S. J. Hoogland f 6,40.
Fons Vitae door B. J. van Pampus, A. v. d. Assum, en L. C. Anderson, O.P. Van Wees f 7,90.
Gebeden voor jonge mensen door N. Perquin, S.J. Romen en Zonen f 5,90.
Gebeden voor verkenners door J. Plaschaert. St. Joris f 2,75.

Speciaal voor meisjes

- In Christus* door H. Helmer, C.s.s.R. Malmberg f 3,50.
Vita Vera door B. J. van Pampus, A. v.d. Assum en L. C. Anderson, O.P. Van Wees f 7,90.
Gebedenboek voor gidsen door W. v. Helden, Nederl. Gidsenbeweging.

Voor oudere jongens en meisjes

- Missaal voor zondagen en feesten.* Het Spectrum f 7,50.
Jesús de Heer door Theologanten S.J. Lannoo f 6,50 (Speciaal voor jongens.)
Modern gebedenboek voor meisjes door de Vrouwen van Nazareth. De Fontein f 5,90.
De heilige handelingen - mijn taak door H. McEvoy. Nelissen f 3,90.
Bidden in Christus' Kerk door Bethanië. Het Spectrum f 5,75.
Nova et Vetera door Benoît du Moustier. Van Wees f 7,90.
Gebed zonder end. Missen voor de zondagen en feesten, persoonlijke gebeden en meditaties door H. de Greeve. Romen & Zonen f 9,75.
De voorhof des Heren (Uittreksel uit „Groot Gebedenboek”) door C. Bouman. Het Spectrum f 7,50.
Romeins missaal in diverse uitgaven, zoals van: Het Spectrum, Desclée de Brouwer, Mosmans, Van Rossum, Dekker & Van de Vegt, Keizersberg, en Brepols.

Mogen wij u voorstellen:

BETTY VAN DER PLAATS

De schare schrijvers van jeugdlectuur die wij u in de loop der tijden mochten voorstellen, groeit gestadig. En zo komt deze keer aan de beurt Mevr. Van Westering-van der Plaats, die reeds een respectabel aantal meisjesboeken op haar naam heeft staan en die voor onze getrouwe lezerschare zeker geen onbekende is wat haar werk betreft. We denken hier bijvoorbeeld aan:

Als de grote reis begint; Hoe Jetty weer Jet werd; Jij bent de oudste, Jet!; Jetty uit de Stormvogel; Doorzetten, Anne-Marie!; Anne-Marie bouwt luchtkastelen; Annemarie in de branding; Vaarwel, Anne-Marie; Dorientje zoekt de zonzij; Dorientje wint; Dorientje en haar vrienden; Dorientjes ontdekking; De merel zingt; Bloemen voor Else en Jij bent het, Else.

Wij laten haar graag zelf aan het woord om eens iets over haar werk en haar ideeën te vertellen. Voor de Idil-Gids was het wel plezierig te horen dat Mevrouw Van Westering de wijze van recenseren door Idil bijzonder waardeert, vooral om de betrachte onpartijdigheid. Natuurlijk danken wij haar gaarne voor deze pluin, waarbij we hopen dat deze onpartijdigheid en objectiviteit steeds zal kunnen blijven leiden tot de waardering, die we bij de geboorte van vele van haar geesteskinderen in het verleden niet onder stoelen of banken hebben gestoken. Hier komt dan de schrijfster zelf:

Ik twijfel eraan, of er wel één auteur te vinden is, die precies zal kunnen vertellen wanneer, hoe en waarom hij met schrijven is begonnen — en dit is nu eenmaal de vraag, die zich, als je over het schrijven wilt praten, onwillekeurig aan je opdringt. Ik geloof, dat je van het eerste (wel of niet geplaatste) prober-sel altijd nóg een hele tijd terug moet gaan, om weer van dat eerste de voorgeschiedenis te vinden.

Ik herinner me, dat ik op school vrij lastig moet zijn geweest, ik stond tenminste vaak „in de hoek”. Het was waarschijnlijk als straf bedoeld, maar dat was het, afgezien van het hangen van het ene been op het andere, voor mij toch beslist niet. Er waren altijd wel vochtplekken op de kalkmuur en daarin zag ik de meest fantastische figuren. Met hen als dramatis personae speelde zich dan al gauw een opwindende, zij het geluidloze geschiedenis af, die soms zelfs zó spannend verliep, dat ik een paar maal moest worden geroepen voor ik begreep dat de straf tijd voorbij was, en ik weer op mijn plaats mocht gaan zitten. Later kwam hiervoor in de plaats: het voeren van gesprekken met gefingeerde personen, die overigens alleen maar als tegenspeler fungeerden, nóg later het oproepen van mensen, die een zekere zelf-

standigheid en een stukje eigen leven hadden; ze waren onsympathiek óf sympathiek, maar lieten zich door mij niet bedillen. Tussen het fantaseren over mensen-die-niet-bestaan en het schrijven ligt nog een lange, moeilijke weg — maar in wezen is het toch wel hetzelfde, dacht ik. Ik heb tenminste het gevoel, of het, om tot schrijven te komen, alleen maar nodig was, de techniek te leren. Zijn de figuren eenmaal „levend” geworden, dan gaan ze ook hun eigen weg. Ze doorkruisen elk van te voren opgesteld plan en houden zich aan geen enkele afspraak, dat is althans mijn ervaring. Wat natuurlijk nog niet wil zeggen, dat je een boek zou beginnen zonder te weten, wat je er zo ongeveer in wilt zetten!

Om een voorbeeld te geven: In het derde deel van de serie over Annemarie — *Anne-Marie in de branding* — wordt een huisgenote, zuster Christine, ziek. Mijn plan was om, via deze verpleegster, Anne-Marie en Marjan in aanraking te brengen met de problemen van ziekte en dood. Maar onder het schrijven merkte ik, hoe erg vooral Anne-Marie zich dit sterfgeval aan zou trekken — zij was er eenvoudig niet tegen bestand. Ik had dus te „kiezen” tussen: óf Anne-Marie een erge duw te geven, óf zuster Christine beter te laten worden. Dit laatste heb ik gekozen — de ziekte van zuster Christine is een bij-motief geworden. Ik ondervind telkens weer, dat deze voorzichtigheid het schrijven veel moeilijker maakt. Immers: een dramatisch gebeuren draagt zijn eigen spanning in zich; neemt men deze dramatiek eruit weg, dan moet de noodzakelijke spanning met veel zwakkere middelen worden opgeroepen. Tijdens het schrijven heb ik altijd het gevoel, dat alle Annemaries, Marjans, Dorientjes en dan vooral de kwetsbaren onder hen, als critici fungeren — dit houdt mij ervan terug, iets negatiefs te geven, dat zou kunnen blijven „haken”. Daarom zijn de boeken altijd positief van afloop, ook in de kleine dingen (die voor een kind heel belangrijk zijn!), ook al weet ik natuur-

lijk heel goed, dat dit in het leven niet altijd zo is. *Maar mét een boek laat je het kind alleen, terwijl er in het werkelijke leven altijd iemand, of Iemand is, die het opvangt wanneer dit nodig mocht zijn.*

Het spreekt vanzelf, dat voor een wat hogere leeftijd ook iets meer kan worden behandeld: zo krijgt b.v. in *Jij bent het, Else* die leuke, gezonde drommel Luuk, de gevreesde polio. Maar ook hier heb ik niet de moed gehad, het kind levenslang aan de gevolgen te kluisteren — wat waarschijnlijk wel zou zijn gebeurd, wanneer ik ditzelfde boek voor volwassenen had geschreven. Niet dat ik dit bewust anders zou hebben gedáán, maar het zou anders zijn geworden.

Ik schrijf het liefst in serie. Leeft een kind eenmaal, dan willen èn de lezers en ikzelf weten „hoe het verder gaat”. De eerste brief met het verzoek, om het volgende boek gauw te schrijven, bereikt me soms al een week ná het verschijnen! Een ander bewijs voor het „leven” van de figuren uit een boek is wel, dat ik ook van tijd tot tijd een brief krijg, waarin staat, of ik het adres van Anne-Marie wil opgeven — de briefschrijfster wil dan zo graag vriendin met haar worden, en „eeuwige vriendschap” sluiten! U begrijpt, dat ik voor zulke uitlatingen altijd bijzonder dankbaar ben — dit zijn voor ons tenslotte de meest belangrijke „recensies”.

Uit het bovenstaande blijkt wel, dat ik

het kinderboek van groot belang acht, voornamelijk omdat de vorming in de jeugdijaren van grote invloed is op het hele verdere leven. Een verkeerd geplaatst en verkeerd begrepen schuldgevoel b.v. kan een gevoelig kind jarenlang plagen en hem zijn levensblijheid ontnemen. Ik geloof niet dat het kinderboek op de boekenmarkt de belangrijke plaats krijgt die het volgens mij verdient, nl. de eerste plaats.

De boeken die ik zelf het beste vind, zijn *Bloemen voor Else* en *Jij bent het, Else*. De Anne-Marie-serie is serieus, die over Dorientje luchtiger. In beide verschijnt dit najaar een vijfde deel, respectievelijk: *Weerzien met Anne-Marie* en *Dorientje zorgt voor een verrassing*. Tenslotte nog gauw iets over mezelf, dat hoort er zo bij, nietwaar? Ik ben opgeleid voor onderwijzeres, maar deze functie heb ik, in verband met journalistieke werkzaamheden, al gauw moeten opgeven. Later wilde ik boeken schrijven en die zelf illustreren — maar ook de tekenen schilderlessen heb ik gestaakt. De combinatie huisvrouw-schrijfster is toch al niet eenvoudig! Gelukkig hebben mijn man en mijn zoon beiden een artistieke aanleg, zodat wij elkaar uitstekend kunnen begrijpen en stimuleren in ons werk. Voor mijn werk zijn gewoonlijk deze beiden de eerste critici, al gaat mijn zoon het de laatste tijd kinderachtig vinden, zich nog langer met meisjeslectuur in te laten!

BIBLIOGRAFISCH REGISTER

In dit nummer werden besproken:

(volgnummer)

Amter, M.: Pieter Coutereel meier van: Leuven (De Sikkel), 32 p. — VIa	5011
Augustijns, H.: De slag bij Nieuwpoort (De Sikkel), 32 p. — VIa . .	5012
Bartos-Höppner, B.: Dochters van het eiland (Callenbach), 173 p. — IV-V, M, (P)	5042
van Battum, A.: Pietje Mier en zijn vriendjes (J. M. Meulenhoff), 64 p. — VIc	4966
van Battum, A.: Het wereldje van Pietje Mier (J. M. Meulenhoff), 72 p. — VIc	4965
Beke, C.: De heks van 's-Heerenberg (Malmberg), 151 p. — VIa, J . .	5000
van Bergen, E.: Van Sylvia, Ellen en kleine Paul (Kluitman), 94 p. — VIc	4971